

казваха... Пукане, хлопане, дяволщини! Задгробенъ животъ и не знамъ какво си. Умрѣлитѣ не сж умрѣли, ами незнамъ що! Връщатъ се, тупатъ, тропатъ... ехъ!

И като помилва отново покойника по челото, Илия съ тжга, но сурово каза:

— Ето го, лежи неподвижно, и като че ли се усмихва, ала то е нищо. Умрѣлитѣ сж си умрѣли и ни любовъ, ни ревностъ, не могатъ да ги повдигнатъ, а камо ли да станатъ да пречатъ на живитѣ! Жалко!

— И азъ казвамъ това, подхвана инвалидътъ предпазливо! — Женски приказки! Ако е така — нѣма мира на този свѣтъ! Ще полудѣемъ всички. Ами умрѣлитѣ си кротуватъ и добре си правятъ...

— Лека имъ прѣстъ на всички! — тихо продума Ката като се прекрѣсти.

И дветѣ бабички сжщо се прекрѣстиха и заки-
маха съ глави.

А Илия отново загледа мълчаливо и тжжно брата си. И, навѣрно, спомняйки миналото, съ въз-
дишка подхвана

— Ехъ, братко, братко! Какъвъ излѣзе и твоя животъ! Мжка! Първата ти жена те мжчи съ своята страшна ревностъ докато бѣ жива, а после ти самъ се мжчи. И Надя, горката, не можа да ти помогне противъ нея... А тя, Василка, наистина... бѣше една... ехъ! Каточели всичкото зло бѣше влѣзнало въ нея... Изяде те тя съ своята безумна ревностъ... изяде те... А като умрѣ ти самъ отъ суевѣрие взе да се тровишъ...

— Синко, синко, — каза по-младата отъ бабич-
китѣ — не приказвай така при умрѣло... Било що било!... Господъ е надъ всичко...

— Да не мислишъ, че ме е страхъ и менъ? — рѣзко я прекжсна Илия. — Да не мислишъ, че ме е страхъ, а? Не ме е страхъ отъ нищо, отъ нищо!